

LIMBO

Vem hade trott att Stefan Karlsson skulle börja ägna sig åt flödigt måleri? När man sedan får veta att målningarna ofta har mytologiska och bibliska motiv, om än kraftigt förvrängda, är det nog många som frågar sig ifall de har fått rätt information.

Men ja, ni hörde rätt: Stefan Karlsson har blivit en "gammaldags" målare men han har knappast övergett konceptkonsten för den skull. Och trots att vändningen var oväntad är den urtypisk för honom: man vet nämligen aldrig riktigt var man har denne man och jag tror inte heller att han vet det själv.

Han bara "gör", och detta görande resulterar i genuint intuitiva verk.

Så länge jag har känt Stefan Karlsson har han aldrig gillat att förklara sin konst och följt devisen "Stupid as a painter", han har såtillvida en ganska flyktig personlighet vilket kan vara enerverande inom vissa områden men desto mer gynnsamt när det kommer till förmågan att kunna skapa fascinerande och förbryllande verk.

Hans nya målningar har verkligen något ypperligt friskt över sig, vilket med all sannolikhet är resultatet av en nyfunnen målarglädje. Men denna friska glädje grumlas intressant nog av de ofta blodiga och morbida motiven, vilka kan te sig en aning grova enligt samtidens kutym. På ett papper har jag klottrat ner några nyckelord som jag ville ha med i denna text men jag nöjer mig med ett av dessa: "förruttnelse". Bland motiven som jag hittills har sett – det tillkommer dock nya hela tiden, eftersom Stefan Karlsson producerar konst i en rasande takt – har bland annat förmultnade och söndermanglade kranier med gulnade tänder passerat revy. Jag har sett en liten pojke med en gamlings ansikte (konstnären själv?) lattja vid ett symboltyngt träd. Någon annanstans har en ärkeängel fallit ner från himlen och därigenom förlorat sin barnsliga fyllighet. Är det må hända Lucifer?

Fast det är inte bara motiven i målningarna som tangerar förruttnelse och katastrof: penselföringen utmärks också av något slingrande som får mig att associera till maskarnas tunnlår genom trä och dött kött.

Det var Stefan Karlssons säregna och snirkliga penselföring som förde honom till barockens vanitas-motiv. "Barocken passar min pensel", sa han till mig häromdagen. Men han verkar dessutom ha tagit vägen om konstnärerna Francisco Goya och Arnold Böcklin.

I likhet med de här gamla mästarnas verk präglas hans maskstungna målningar av en apokalyptisk atmosfär men det är svårt att reda ut om denna undergångsskräck har något att göra med världen i stort eller bara är en konsekvens av att han själv börjar bli till åren. Något är dock säkert: konstnärer brukar inte tjäna något på att enbart gestalta saker de känner sig bekväma med. Så är det även med Stefan Karlsson: han fasar ovanligt mycket inför sin egen och andras död och just därför blir den slutliga undergången ojämförligt attraktiv.

Men medan vi väntar på allt ska gå åt helvete är vi fast i detta mellanförskap som kallas livet, precis som de diaboliska yogautövarna i målningen "Limbo". De arbetar på, trots att benen i deras kroppar har vridits ur led. Kanske kan dessa lidande och komiska varelser ändå göra oss lite mer ödmjuka inför de faktiska prövningar som vi möter här på jorden?

Sara Arvidsson